

Chương 39

Điềm Báo

Joe không nghĩ được gì hơn ngoài việc cầu nguyện cho phép màu xảy ra. Ngay khi vừa mở mắt đón chào bình minh đẹp rực rỡ, cậu đã luôn miệng gọi tên bà Cartland, hy vọng ở nơi xa bà sẽ nghe thấy lời gọi khẩn thiết của cậu.

Joe giam mình trong phòng cả nửa ngày trời, từ chối nói chuyện với bác Han'dalf. Cậu quyết định làm một cuộc cách mạng nho nhỏ, dù không dẫn tới đâu nhưng ít nhất nó cũng giải tỏa được phần nào nỗi ám ức, bức dọc trong lòng.

Chiều hôm đó, khi hoàng hôn bắt đầu phủ mờ mọi vật từ trong phòng ngủ, Joe nghe thấy một tiếng nói trầm thấp vang lên ngoài phòng khách. Tò mò, cậu lại gần cửa, dỏng tai nghe ngóng. Còn chưa kịp đoán đó là ai, Zalla và Ka'nezai đã cùng nhau bước vào, Zalla vội vàng nói:

- Cô Naiad tới, cô muốn nói chuyện riêng với tụi mình.

Joe nói:

- Cô nhớ Luke, muốn biết nó dạo này sống thế nào đấy mà. Chúng ta phải nói sao, nói là nó vẫn sống tốt hay nó đang có những biểu hiện bất thường, bảo cô tới lâu đài rước nó về?

Cô Naiad là một người phụ nữ đáng mến và dễ gần. Không giống tính thẳng con, ngổ ngáo và kiêu căng, mỗi lần gặp chị em Joe cô đều nở nụ cười thân thiện. Có lần, vì không hài lòng với cách cư xử lạnh nhạt của Luke đối với bạn bè, cô đã nhẹ nhàng bảo ban nó, chỉ có vậy thôi mà Luke ùng ùng giận dỗi bỏ về nhà. Khổ thân cô Naiad, sau lần đó không biết vì chiều con, thương con hay sợ con giận mà hề trông thấy Luke đừng nói chuyện với ai là cô lại không dám tới gần. Luke chẳng bao giờ mời bạn bè về nhà chơi và tự khắc cô Naiad phải chiều theo ý nó, vì không muốn mẹ con bất hòa nên mấy năm qua cô chẳng mời một ai đến nhà. Nhưng có một lần duy nhất, tình cờ gặp Joe ở nhà bác Deero, cô Naiad đã ghé sát tai cậu thì thầm: “Khi nào Luke vắng nhà, cô sẽ mời cả nhà cháu tới nhà cô chơi, mẹ cháu rất thích ăn những món cô làm.” Cơ hội đó giờ đã đến, Luke không có nhà, nhưng cô Naiad chẳng còn tâm trí đâu thiết đãi bạn bè vì thương nhớ con trai.

Thực tình mà nói, được gặp cô Naiad Joe rất vui nhưng vào thời điểm này, khi mà cậu không muốn bị ai quấy rầy thì việc ngồi kể lể tâm tình với cô Naiad

về Luke đòi hỏi ở cậu một sự cố gắng phi thường. Nhìn mặt hai đứa bạn, Joe hiểu là cậu có đồng minh. Ka'nezai thở ngắn than dài:

- Thôi để Zalla kể cho mẹ Luke nghe những chuyện về nó. Minh và cậu chuồn ra ngoài hóng gió.

Zalla nhăn mặt.

- Không được. Cô muốn nói chuyện với cả ba đứa.

Ka'nezai cãi cố.

- Minh có quen biết cô đâu.

Zalla gãi đầu gãi tai.

- Cô Naiad đã nghe nói nhiều về cậu. Ka'nezai sững sờ.

- Cái tên của mình được nhắc nhiều đến vậy sao?

Joe ra hiệu cho hai đứa bạn im lặng vì cậu nghe thấy tiếng bước chân tới gần. Chẳng còn cách nào khác, Joe chỉ biết mỉm cười gượng gạo, mong người khách sắp bước vào phòng sẽ không nhận ra vẻ mặt u sầu của cậu.

Trước khi tiếng gõ cửa vang lên, Ka'nezai kịp thì thầm một câu:

- Nếu cô Naiad hỏi, mình biết nói gì về Luke đây?

Joe xua tay, vội vã nói:

- Nói những điều không thật lòng. Ka'nezai xị mặt. - Khuyên gì mà kỳ cục.

Cửa mở ra sau khi Joe cất lên hai tiếng “mời vào”. Cô Naiad xuất hiện trước ngưỡng cửa. Nhìn thấy bọn trẻ, cô nở một nụ cười thật tươi nhưng khuôn mặt vẫn thoáng đượm buồn. Đôi mắt to màu tím phớt của cô luôn dịu dàng, hiền hậu trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp.

- Chào các cháu! Cô Naiad nói ngay khi vừa bước vào phòng.

Joe mời cô ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh cửa sổ, còn ba đứa bạn ngồi đối diện với cô trên chiếc giường của Zalla. Joe không biết mở đầu câu chuyện ra sao, thực chất cậu không biết phải nói gì với mẹ của Luke ngoài những câu hỏi xã giao thông thường.

Cô Naiad hiểu chuyện, giọng trầm buồn:

- Cô biết các cháu không muốn gặp cô lúc này.

Joe vội thanh minh:

- Không... có đâu ạ. Cháu rất vui vì gặp lại cô.

Cô Naiad nói tiếp:

- Joe, mẹ cháu nói với cô ngày mai gia đình cháu sẽ rời khỏi đây, cô rất lấy làm tiếc về chuyện này. Không còn cách nào khác sao?

Joe lắc đầu buồn bã.

- Mẹ cháu đã quyết rồi.

Ka'nezai lấp lửng nói:

- Cô thử thuyết phục bác Ellen coi, biết đâu...

- Cô ư? Cháu nghĩ...

Joe nói nhanh:

- Mẹ mình sẽ không nghe cô đâu.

Lời Joe nói khiến cô Naiad trông càng buồn thêm. Joe chưa bao giờ trông thấy mẹ của Luke rầu rĩ như bây giờ, tất cả cũng vì Luke ích kỷ, ham chơi, không chịu về thăm mẹ. Sự đời thật trở trêu, cay đắng. Một mình nuôi con, cô Naiad chưa bao giờ cảm thấy đó là nỗi nhọc nhằn mà cuộc đời đặt lên đôi vai cô. Cô luôn cười tươi, coi Luke là ánh sáng của cuộc đời. Vì con, cô sẵn sàng làm mọi chuyện để con vui, luôn nhường bộ nó với nỗi buồn thấm sâu cõi lòng và còn chấp nhận vô điều kiện sự đòi hỏi đôi khi quá đáng của đứa con trai cứng đầu.

Nhưng sự hy sinh của cô, Luke chẳng bao giờ hiểu được. Đôi khi trong đầu Joe nảy ra một ý nghĩ quái lạ rằng Luke không yêu mẹ nó hay nó đang căm hận cuộc đời vì không cho nó cái quyền lựa chọn một người bố. Luke cứ thế lớn lên trong sự thương yêu và dạy dỗ của mẹ nhưng chẳng bao giờ tự hỏi: một ngày kia không có mẹ, nó sẽ sống ra sao? Với Luke không có mẹ ở bên cũng chẳng hề làm nó bận lòng.

Joe nói:

- Cháu biết cô buồn vì phải xa Luke. Lần này...

Không để Joe nói hết câu, giọng cô Naiad đã vang lên xúc động:

- Luke không muốn về thăm cô.

Thấy đôi mắt đẹp của cô Naiad ngấn lệ, Joe không biết phải làm gì, cậu chỉ còn biết nhìn sang Zalla và Ka'nezai, hai đứa cũng đang nhìn cô khó xử.

Cô Naiad nói tiếp:

- Luke giận cô, Luke không muốn về với cô nữa.

Zalla vội nói:

- Cô đừng nghĩ vậy. Luke nói...

Zalla còn đang ấp úng, Ka'nezai đã nhanh nhẩu tiếp lời:

- Luke tâm sự với chúng cháu rằng cậu ấy rất nhớ cô. Sở dĩ cậu ấy không về thăm cô là vì phải ở lại lâu đài làm một số việc anh Aggron giao cho.

Cả Joe và Zalla đều trở mắt nhìn Ka'nezai, ngạc nhiên vì cách ăn nói linh hoạt của cậu bạn.

Cô Naiad nói, giọng đờ xúc động hơn:

- Aggron là ai?

Ka'nezai giải thích:

- Là cháu ruột của Chúa vương Igonnur, và là anh họ cháu.

Chẳng rõ cô Naiad nghĩ sao về lời nói dối trắng trợn của Ka'nezai, cô vẫn buồn bã nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhìn là biết cô đang suy nghĩ rất nhiều. Không kìm được lòng, Joe buột miệng trách cứ:

- Luke thật không biết nghĩ, cậu ấy không nên bỏ cô ở nhà một mình mà đi lâu như vậy.

Zalla e hèm một tiếng rõ to, nhìn Joe quắc mắt. Joe biết mình nói hớ, vội sửa lại:

- Ý cháu là Luke hơi vô tâm nhưng...

Joe nghĩ cô Naiad sẽ giận cậu vì lời nhận xét thẳng thắn vừa rồi, nhưng cô chỉ nhìn cậu, mỉm cười buồn bã.

- Tại cô cả. Luke không thích về nhà thì cũng chẳng trách nó được.

Ka'nezai tò mò hỏi:

- Cô đã làm gì khiến Luke giận sao?

Joe chau mày phản đối:

- Đừng nói thế chứ! Cô Naiad là một người mẹ tuyệt vời tất cả mọi đứa trẻ trên thế gian đều sẽ hạnh phúc nếu có một người mẹ như cô.

Lời Joe nói là hoàn toàn thật lòng, và cậu rất vui khi thấy trên môi cô Naiad nở nụ cười hạnh phúc, nhưng khoảnh khắc đẹp đẽ đó mau chóng qua đi, gương mặt cô bắt đầu trở về với sắc thái buồn bã, làn da màu tím như tái đi cô khó khăn mở lời:

- Các cháu sẽ giúp cô một chuyện chứ?

Joe hơi bất ngờ trước yêu cầu của cô Naiad. Cậu sẵn lòng giúp cô. Nhưng giúp cô thế nào? Cậu không biết. Ba đứa không nói gì thêm, chờ đợi cô Naiad mở lòng với chúng.

- Luke rất giận cô, nó sẽ không bao giờ tha thứ việc cô làm.

- Joe cảm thấy trong lòng trào dâng niềm thương cảm dành cho cô Naiad, đồng thời cậu cũng cảm giận đứa con trai của cô.

- Nhưng tại sao ạ?

Zalla bám vào bàn tay Joe để nhắc cậu bình tĩnh trở lại.

Cô Naiad run rẩy, nói trong tiếng nấc nghẹn:

- Luke nói cô đã làm khổ nó. Cô không nên sinh ra nó nếu cô không thể cho nó một cuộc sống bình thường.

Joe lờ mờ hiểu ra câu chuyện, cậu chưa chát nói:

- Cháu hiểu rồi. Tất cả cũng chỉ vì lỗi suy nghĩ quái gở của Luke. Nó trách cô vì đã cho nó một người bố không phải người Ánh Sáng.

Cô Naiad khổ sở nhìn Joe, đôi mắt đẫm lệ. Biết đang làm ba đứa trẻ khó xử, cô hít một hơi sâu, lấy lại bình tĩnh, nhưng chỉ được một lúc cô lại nấc lên đau đớn.

Ka'nezai đánh liều hỏi:

- Luke có biết bố cậu ấy là ai không ạ?

Cô Naiad bật bạch tâm sự:

- Luke không muốn biết, đã nhiều lần cô muốn kể cho Luke nghe về bố nó nhưng Luke...

Cô Naiad không nói hết câu nhưng Joe có thể hình dung ra cách cư xử của Luke khi đó: một là nó hậm hực bỏ đi, hai là quát tháo ầm ĩ: “Con không muốn nghe... con không có bố... bố con chết rồi...”

Cô Naiad bỗng nhiên ngừng khóc, nói một cách tha thiết:

- Giá như Luke có mặt ở đây lúc này, cô sẽ xin bố mẹ cháu cho Luke đi cùng.

Zalla và Ka'nezai chau mày nhìn nhau. Joe nhắc nhở cô Naiad:

- Ngày mai gia đình cháu sẽ trở về nhà, cô ạ!

Và cô Naiad nói:

- Cô biết. Chính vì thế cô muốn Luke đi với gia đình cháu.

Joe ngạc nhiên hỏi:

- Để làm gì hả cô?

Cô Naiad không chần chừ, nói với Joe một cách nghiêm trang:

- Để Luke được gặp bố.

Điều cô Naiad vừa nói thật khó có thể tin được. Dẫu biết bố của Luke không phải người Ánh Sáng nhưng chưa bao giờ Joe nghĩ bố nó là một con người bình thường. Trong đầu Joe hiện giờ có hàng trăm câu hỏi, khổ nỗi cậu không biết phải hỏi thế nào, nếu không khéo cậu sợ cô Naiad sẽ còn buồn hơn.

Cuối cùng, Joe vẫn quyết định hỏi cô Naiad một câu riêng tư:

- Cô à! Làm thế nào cô quen được bố của Luke vậy? Cháu nghe nói mối quan hệ giữa con người và người Ánh Sáng đã không còn tồn tại từ lâu lắm rồi kia mà.

Cô Naiad đáp lại bằng một cái nhìn buồn bã.

- Đó là một câu chuyện dài. Cô sẽ kể cho các cháu nghe vào một dịp khác. Cô yêu bố của Luke nhưng chưa bao giờ có đủ can đảm để nói với Luke những lời này. Giờ đây, cô muốn Luke phải hiểu được những điều tất yếu nếu nó muốn trở thành một người vĩ đại, nó sẽ là một đứa bé tầm thường nếu chối bỏ dòng máu nó đang mang trong người, mà cô biết Luke không bao giờ muốn mình là một đứa trẻ tầm thường.

Nhìn Joe, cô Naiad trầm giọng nói tiếp:

- Luke luôn đối xử với cháu không công bằng, và cô một người mẹ - thật đau lòng khi thấy đứa con trai của mình đang đánh mất một trong những điều quý giá nhất của đời nó. Nhưng mọi sự chưa phải là kết thúc nếu như cháu có thể làm bạn với Luke, khuyên nhủ và bảo ban nó. Thực ra, Luke luôn tự tạo cho mình một vỏ bọc cứng cỏi, lạnh nhạt song về bề ngoài đó không làm nên giá trị bên trong và nó cũng không phản ánh giá trị thực của con người Luke. Khi Luke

còn sống bên cô, cô cảm thấy không an tâm vì chưa biết phải giúp con trai mình thế nào, và bây giờ, cô cảm thấy sợ hãi khi các cháu rời xa nó.

Joe trầm nghĩ, nếu có Luke ở đây, cậu sẽ ôm chầm lấy nó để cô Naiad biết rằng cậu không căm ghét gì Luke, cũng không nhỏ nhen gì với nó, cậu sẵn sàng làm bạn với Luke nếu nó cho cả hai một cơ hội.

Joe nói:

- Vâng... cháu biết Luke là một đứa trẻ tốt. Cô đừng lo lắng quá, ngày mai cháu đi rồi nhưng còn có Zalla và Ka'nezai, hai bạn ấy sẽ trở về lâu đài, cùng học và cùng chơi với Luke.

Zalla nói trong niềm xúc động:

- Cháu sẽ thuyết phục Luke về thăm cô.

Cô Naiad khe khẽ gật đầu.

- Cô sẽ cố gắng chịu đựng những tháng ngày không có Luke ở bên, sẽ không vì buồn bã cô đơn mà trở thành một người mẹ ích kỷ, và nếu trong những năm tháng sống ở Lâu Đài Sứ, Luke có thể hướng suy nghĩ về cội nguồn đích thực thì sự hy sinh của cô nào có đáng gì. Cô mong cuộc chia ly sẽ không kéo dài, mong được thấy gia đình cháu trở lại, mong Luke sẽ trở thành một người bạn tốt của các cháu.

Joe nói nhỏ, giọng dứt khoát:

- Cháu cũng vậy.

Tối hôm đó, Joe nằm suy nghĩ rất lâu, thao thức hàng giờ chỉ để ngẫm lại những lời cô Naiad nói. Cũng nhờ cô, Joe đã thôi giận đối với mẹ, trong bữa tối cậu đã nói chuyện lại với bác Han'dalf và cố tỏ ra vui vẻ dù trong lòng nặng trĩu nỗi buồn về một ngày mai chia lìa.

Khi Joe chuẩn bị về phòng gói ghém đồ đạc, bác Han'dalf đã nói nhỏ vào tai cậu:

- Bác tin cháu sẽ trở lại đây, nhóc ạ!

Mặc dù không còn giận mẹ nhưng Joe vẫn không tán thành cách mẹ làm. Theo cậu, mẹ đang đưa cả gia đình chạy trốn, nhưng chạy đi đâu thì cũng chẳng thoát được nếu số phận bắt cậu phải gắn liền với những điều kỳ quái. Song Joe không tranh luận thêm nữa, cậu cảm thấy mệt và không muốn làm mẹ khó xử. Mẹ cũng buồn lắm và đã khóc cả tối trên vai bác Deero, rồi hai chị em cùng khóc mặc dù quyết định ra đi là do hai người đưa ra.

Joe không nghĩ ngợi nhiều về câu nói của bác Han'dalf, nhưng không phải cậu không hy vọng điều bác nói sẽ thành hiện thực. Có thể bác Han'dalf nói vậy

chỉ để an ủi cậu cũng có thể bác đã dùng khả năng tiên đoán để thấy trước được một tương lai không xa. Nếu Joe gắng hỏi, bác sẽ nói cho cậu biết chính xác ngày cậu quay về, nhưng để làm gì, ngồi chờ đợi một điều không chắc sẽ đến có khi còn mệt hơn nhiều.

Zalla và Ka'nezai đã ngủ từ lâu. Hai đứa bạn đã nói với Joe rất nhiều chuyện, và đều tin là Joe sẽ quay lại. Trước khi ngáp dài rồi chìm vào giấc ngủ, Ka'nezai còn cao hứng nói:

- Chờ không nổi, bọn mình sẽ tìm tới nơi cậu ở. Mình tin anh Isalmur sẽ tán thành ý kiến của mình.

Được như vậy thì còn gì bằng. Được gặp lại hai đứa bạn chính là niềm an ủi lớn nhất của đời cậu, cậu chẳng còn mong gì hơn thế.

Đúng lúc Joe bắt đầu thiu thiu ngủ thì cậu cảm thấy đau nhói ở bàn tay từng bị sói cánh cắn. Cậu ngồi bật dậy trong bóng tối, sờ nắn bàn tay đau, lòng tràn ngập một dự cảm bất ổn. Lẽ nào vết thương cũ tái phát? Sao có thể như vậy? Từ ngày được bác Han'dalf chữa lành vết thương bằng Ngôi Sao Xanh, bàn tay đã lành lặn hẳn, ngay cả sẹo cũng chẳng để lại, nói gì đến chuyện đau đớn. Joe không biết phải làm gì nếu bàn tay cậu cứ nhức buốt cả đêm như thế này, cậu bặm môi thật chặt để không phát ra tiếng kêu vì không muốn làm hai đứa bạn thức giấc. May sao, vào lúc cậu hết chịu nổi thì cảm giác nóng ran ở lòng bàn tay có dấu hiệu thuyên giảm, nhưng vừa nằm xuống giường cậu đã phải run lên vì một cơn giá lạnh xâm chiếm toàn bộ cơ thể.

Joe biết cậu không thể chịu đựng thêm nữa, ráng hết sức cậu bật ra một tiếng kêu, hy vọng đánh thức được hai đứa bạn.

Zalla choàng tỉnh dậy trước Ka'nezai, trong cơn ngái ngủ, cậu hoảng hốt kêu lên:

- Ai... ai vừa kêu đấy?

Ka'nezai quay đầu tứ phía, có lẽ do đang ngái ngủ nên cậu chưa kịp nhận thức được chuyện gì xảy ra.

Joe hỏn hển nói:

- Giúp mình... với...

Lời vừa mới dứt, Zalla và Ka'nezai đã nhảy bổ xuống giường, lao về phía Joe.

Cúi xuống nhìn khuôn mặt lạnh giá của Joe, Ka'nezai run giọng nói:

- Joe ơi! Chuyện gì xảy ra với cậu thế này?

Không mất bình tĩnh như Ka'nezai, Zalla lấy chân phủ trùm lên người Joe, giọng gấp.

- Mau gọi mọi người dậy. Vừa chạy ra đến cửa Ka'nezai đã phải đứng khựng lại vì giọng nói sang sảng của Zalla:

- Đợi đã! Thắp sáng đèn cho mình.

Ka'nezai hấp tấp quay lại, đặt tay lên một cây đèn nhỏ ở trên bàn. Cây đèn có hình dáng đơn giản được làm từ lá cây ung lập tức tỏa sáng, ánh sáng êm dịu đủ để soi tỏ gương mặt tái mét của Joe.

Vài phút sau, căn phòng nhỏ đã chật ních người. Joe đã cảm thấy khá hơn, không còn run cầm cập nhưng cơn đau ở tay vẫn đang hành hạ cậu, các khớp tê mỗi như muốn rời ra. Mọi thứ trước mắt cậu nhòe đi như thể có một màn sương mỏng manh bao bọc cả căn phòng.

Bác Han'dalf yêu cầu mọi người giữ bình tĩnh, đặc biệt là mẹ cậu nên ngừng thút thít để bác có thể tập trung chăm sóc cho cậu. Nắm chặt bàn tay đau của cậu, bác hỏi nhỏ:

- Có thấy đỡ chút nào không, con trai?

Joe gật đầu, muốn hỏi bác Han'dalf chuyện này là thế nào nhưng cậu chẳng còn sức. Gục đầu trên vai bác Han'dalf, cậu mong được ngủ một giấc thật dài.

Những tiếng thở dài vang lên não nề, mắt Joe đã nhắm lại nhưng cậu chưa ngủ, lòng vẫn hoang mang, sợ hãi.

Bác Denethor đứng đầu đó trong căn phòng, cất giọng lo lắng:

- Không lẽ nào ngày đó đã tới? Nhưng tôi tưởng sự việc phải diễn ra theo chiều hướng tốt đẹp chứ!

Bác Han'dalf nhìn bàn tay đau của Joe, cẩn thận di đầu ngón tay trở của mình khắp bề mặt mu bàn tay Joe theo hướng từ trong ra ngoài. Rồi bác lắc đầu thất vọng.

- Không có chút dấu vết nào của việc Ngôi Sao Xanh xuất hiện trở lại. Và chẳng nếu Ngôi Sao Xanh hiện lên trên mu bàn tay thằng bé, nó sẽ không gây cho thằng bé cảm giác đau đớn.

Bố Joe vuốt những sợi tóc đang lòa xòa trước mắt cậu, giọng khổ sở:

- Việc này là thế nào?

Bác Han'dalf tiếp tục quan sát mu bàn tay và lòng bàn tay Joe, nhưng bác không nhìn thấy gì ngoài những đường gân xanh nổi rõ trên da, điều này khiến bác trông khổ sở vô cùng. Bác nhỏ nhẹ hỏi Joe:

- Joe à, nói cho bác biết, trong lúc đau cháu có nhìn thấy Ngôi Sao Xanh xuất hiện trên bàn tay cháu không?

Joe đã cảm thấy khá hơn nhiều, cậu nói:

- Không bác ạ.

Chắc là bác Han'dalf đã giúp cậu. Cậu không biết bác làm thế nào, chỉ biết rằng nỗi đau đớn về thể xác đang tan dần khi bác cầm tay cậu.

Bác Han'dalf đưa mắt nhìn Ka'nezai và Zalla đang đứng cuối giường, cả hai đưa bạn cùng gật đầu xác nhận điều Joe nói là đúng.

Sau một hồi yên lặng suy nghĩ bác Handalf thở dài, nói:

- Joe đang gặp nguy hiểm, thằng nhỏ đang bị tấn công!

Câu nói của bác Han'dalf làm tất cả mọi người thoát khỏi mớ suy nghĩ mông lung đang xâm chiếm trong đầu.

Mẹ Joe nhìn bác bằng đôi mắt long lanh nước, đôi môi run rẩy không nói thành lời:

- Ai... tấn... công thằng nhỏ?

Bố cậu không dẫn được lòng, nhìn bác Han'dalf năn nỉ:

- Han'dalf làm ơn nói rõ cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra với con trai tôi.

Bác Deero lúc này đang ngồi sau lưng mẹ cậu vỗ về an ủi. Giọng bác nhỏ nhẹ, thủ thỉ vào tai mẹ cậu điều gì đấy và mẹ cậu đã có vẻ bình tâm hơn sau những lời động viên thân tình của bác.

Bác Han'dalf nhìn bốn người lớn, giọng nói cứng rắn nhưng mang chút lo sợ:

- Vấn đề không phải “ai” tấn công con trai hai người mà là một thế lực xấu xa đang muốn hại thằng bé. Tôi không thể nói nhiều về chuyện này vì bản thân tôi cũng không biết nhiều hơn các vị. Cảm giác đau đớn ở tay của thằng nhỏ đó chính là điềm báo bí ẩn. Tôi mong đây chính là thời điểm chúng ta thấy Ngôi Sao Xanh xuất hiện trở lại nhưng lại chẳng cảm thấy dù chỉ là một chút hy vọng nhỏ nhoi cho sự việc mình đang ngóng đợi. Bí mật sẽ mãi mãi bị chôn vùi nếu Ngôi Sao Xanh không hiện lên và đó chính là mục đích của kẻ thù.

Joe sực nhớ ra những lời bác Han'dalf từng nói, cậu liền hỏi:

- Bác có biết bí mật đó?

Bác Han'dalf nhìn Joe, mỉm cười:

- Nếu biết bác đã không nói đó là bí mật rồi, Joe ạ!

Joe căn vặn:

- Lúc ở nhà bác, bác đã nói khi nào Ngôi Sao Xanh xuất hiện cháu sẽ biết “kết quả” của việc bác làm cho cháu. Cháu nghĩ bác biết rõ, chỉ đơn giản là khi đó không phải thời điểm thích hợp để bác nói với cháu.

Bác Han'dalf ôn tồn nói:

- Cháu có trí nhớ rất tốt. Bác không biết được bí mật nhưng bác biết chắc một điều: vào thời điểm Ngôi Sao Xanh hiện lên trên bàn tay cháu, sẽ có điều tốt đẹp xảy ra, một điều sẽ giúp ích cho tất cả chúng ta.

Ka'nezai bỗng nhiên chép miệng, nói:

- Bà Cartland mà nghe được điều này thì sẽ rất thất vọng. Bà định ninh bác Han'dalf là người nắm giữ bí mật về Ngôi Sao Xanh, vì thế bà mới cho phép chúng ta đi tới đây.

Mẹ Joe ngạc nhiên nhìn Ka'nezai, còn Ka'nezai chỉ biết ngoảnh mặt làm ngơ, né tránh cái nhìn của bà nhờ tấm lưng của Zalla.

Trông bà hết sức hoang mang, lo lắng:

- Phải làm sao đây? Anh Han'dalf, anh có cách sai bảo Ngôi Sao Xanh kia mà, anh hãy ra lệnh cho nó rời xa Joe, chỉ có cách đó mới giúp thằng bé thoát khỏi thế lực hắc ám đang đeo đuổi nó.

Bác Han'dalf bất thành linh nổi cáu:

- Cô nói chuyện cứ như một đứa trẻ con vậy.

Bác Deero không chịu đứng ngoài nhìn, lên tiếng bênh vực mẹ Joe:

- Ellen nói vậy là vì lo cho Joe quá thôi, anh Han'dalf.

Bác Han'dalf chưa nguôi cơn giận, nghe giọng bác đó ai dám nói thêm một lời.

- Điều quan trọng bây giờ là phải đưa Joe trở về Lâu Đài Sứ.

Mẹ Joe khẽ bật ra một tiếng kêu nhỏ nhưng kịp nén lại trước khi bác Han'dalf phóng ánh mắt giận dữ về phía bà.

Bác Han'dalf nói tiếp:

- Một mình tôi chẳng thể làm gì hơn, khả năng của tôi chỉ có thể tạm thời giúp cho thằng nhỏ không bị đánh gục, cần phải...

Bác Denethor bần chòn ngắt lời bác Han'dalf:

- Tôi và Deero sẽ hợp lực với anh giúp thằng bé.

Bác Deero nói nhanh:

- Đúng vậy.

Bác Han'dalf lắc đầu, nói:

- Hai người nghĩ đơn giản quá! Nếu sự việc chỉ có vậy thì chúng ta sẽ dễ dàng đánh bại được kẻ thù. Hy vọng tài trí uyên thâm của bà Cartland sẽ giúp được Joe.

Kể từ lúc nghe thấy bác Han'dalf nói sẽ đưa Joe trở về lâu đài Ka'nezai hơn hờ ra mặt, dường như quên bém mắt việc Joe đang phải nằm bẹp trên giường.

- Chúa vương Igormur sẽ giúp Joe khỏe lại. Mọi người hãy tin như thế.

Không ai nói gì, chẳng rõ là vì mọi người không hưởng ứng lời Ka'nezai nói hay mỗi người còn đang mãi bận rộn với suy nghĩ của riêng mình.

Bác Deero hỏi nhỏ:

- Khi nào sẽ khởi hành về lâu đài?

Bác Han'dalf nói:

- Ngay bây giờ.

Bác Deero nói, giọng gằn như phản đối:

- Sao phải vội vàng như vậy? Ít nhất cũng để cho thằng bé nghỉ ngơi qua đêm chứ!

Bác Denethor gật đầu tán thành:

- Nên vậy, Han'dalf à!

Bác Han'dalf lại được dịp nổi xung:

- Các người không hiểu chuyện hay cố tình không hiểu chuyện? Dù đi sớm cũng không thể đảm bảo Joe sẽ được an bình nhưng nếu đi muộn thì tình hình chắc chắn sẽ càng tồi tệ hơn. Tính mạng của Joe đang bị đe dọa, và hiển nhiên nếu thằng nhỏ không vượt qua được thử thách này, Ngôi Sao Xanh coi như lụi tàn, và chúng ta sẽ không bao giờ được thấy điều tốt đẹp nào nữa.

Một thoáng lặng im, mọi người nhìn nhau không nói gì.

Mẹ Joe nhìn vào mắt bác Han'dalf vẻ cương quyết.

- Bọn em sẽ làm theo lời anh.

Bố Joe nãy giờ ngồi yên lặng, lúc này mới nói nhỏ, tay ôm chặt lấy Joe:

- Thằng nhỏ sẽ không sao, nó sẽ vượt qua được chuyện này.

Bác Han'dalf gật đầu động viên:

- Đúng vậy. Con trai anh là một chú nhóc cứng rắn. Hãy tin là không gì có thể đánh gục được cậu bé.

Joe chỉ có thể chớp mắt một chút rồi bừng tỉnh dậy trong trạng thái đầy hoảng hốt và người ướt đẫm mồ hôi. Bàn tay cậu đau nhức, điều này khiến cậu lo lắng, cậu không biết tình trạng tồi tệ này còn kéo dài bao lâu nữa và khả năng chịu đựng của cậu sẽ tiếp tục được đến khi nào. Đêm nay có lẽ là đêm dài nhất trong cuộc đời Joe. Cậu nghĩ mình đã ngủ được một giấc dài nhưng khi cậu hỏi bác Han'dalf rằng bố mẹ cậu cùng những người khác đâu cả rồi và tại sao cậu vẫn còn nằm trong phòng Zalla, bác Han'dalf nhẹ nhàng nói:

- Mọi người mới rời phòng được mười phút để chuẩn bị đồ mang theo. Ráng chờ thêm chút nữa rồi chúng ta sẽ khởi hành về lâu đài.

Joe đoán bác Han'dalf được giao nhiệm vụ ở lại để chăm nom cậu. Ở bên bác Han'dalf, tinh thần Joe cũng được nâng cao hơn. Dù phía trước có là những mối nguy hiểm gì đi nữa thì có vẻ như được trải qua những giây phút khó khăn bên một người đáng tin cậy sẽ giúp cậu vững chí hơn nhiều. Joe dặn bác Han'dalf nếu cậu có ngủ thiếp đi thì bác cũng phải đánh thức cậu dậy, cậu không muốn bị bế ra Mật Sừng Lăn, còn một lý do nữa, đó là cậu muốn được nói lời chia tay với bố mẹ Zalla. Tội nghiệp hai người, giờ đây họ sẽ còn phải lo lắng cho cậu nhiều hơn nữa.

Thời gian có vẻ trôi đi rất chậm chạp trong lúc chờ đợi, có lẽ vì Joe đang mong ngóng được mau chóng trở về lâu đài để hỏi bà Cartland chuyện gì đang xảy ra với cậu.

Hai bác cháu ngồi lặng lẽ trong căn phòng vắng lặng, và Joe chưa bao giờ nhìn thấy gương mặt ai u sầu như gương mặt bác Han'dalf lúc này. Đêm dài đằng đẵng, và khi Zalla bước vào phòng, cất giọng thông báo: “Mọi thứ đã ổn định cho lên Mật Sừng Lăn. Mẹ cháu nói chuyến đi có thể khởi hành trong mười phút nữa”, bác Han'dalf mới quay ra nhìn Zalla, giọng thảng thốt:

- Vậy sao... Chúng ta đi thôi. Nào Joe, để bác giúp cháu.

Zalla nhanh nhẩu nói:

- Bác để cháu dìu Joe ra ngoài.

Bác Han'dalf đồng ý ngay:

- Cũng được. Khoác cho Joe cái áo ấm. Bác ra ngoài trước đợi hai đứa.

Bác Han'dalf đi rồi, Joe nói giọng cần nấn:

- Mình tự đi được nhưng nói thật là mình không còn chút sức lực nào.

Zalla vỗ vai Joe, an ủi:

- Cậu sẽ khỏe lại nay mai thôi. Gắng lên!

Mẹ Joe ôm bác Deero nhiều lần trước khi lên Mật Sừng Lăn. Trời vẫn còn tối, bình minh còn chưa đến và bác Han'dalf chỉ cho mọi người hai phút để nói lời tạm biệt.

Ngồi trong Mật Sừng Lăn, Joe nghe thấy tiếng sụt sịt của bác Deero, giọng bác cần nấn với bác Han'dalf:

- Han'dalf, anh thật ác, chị em chúng tôi phải rất lâu nữa mới được gặp lại nhau, anh không...

Bác Han'dalf nóng ruột muốn lên Mật Sừng Lăn nên không ngại ngắt lời bác Deero:

- Không còn thời gian nữa.

Mẹ Joe ngồi trong Mật Sừng Lăn, nói vọng ra ngoài:

- Em sẽ viết thư cho chị. Em sẽ chăm sóc Zalla thay anh chị.

Bác Denethor ngậm ngùi nói:

- Zalla tự biết chăm sóc cho bản thân. Cô chú chăm thằng Joe cho tốt vào nhé!

Mật Sừng Lăn từ từ di chuyển theo sự điều khiển của bác Han'dalf. Có bác Han'dalf thì không cần dùng tới con dao băng vì mọi nẻo đường bác đều nắm rõ như lòng bàn tay. Trong ánh sáng vàng nhạt tỏa ra từ chiếc đèn bác Denethor cầm trên tay, bác Deero vẫy tay chào mọi người, cả hai cùng đứng nhìn theo bóng Mật Sừng Lăn cho đến khi nó đi khuất.

Trong cơn mơ màng, Joe không thể nào tin được mình đang trở về lâu đài. Vì quá vui với chuyện có Joe đi cùng nên Ka'nezai chẳng giữ ý tứ, cứ thao thao

bất tuyệt, tíu tíu nói đủ thứ chuyện, cho đến khi bà Ellen phải nghiêm nghị nhắc Ka'nezai giữ im lặng để Joe có được một giấc ngủ yên bình.

- Ngủ ngon con trai! - Bà thì thầm vào tai Joe. - Đêm sẽ qua mau và con sẽ thấy bình minh hé mở bên mình, đừng để con tim hoảng sợ vì mãi nghĩ đến kẻ thù. Kẻ thù lớn nhất chính là nỗi sợ hãi trong tim chúng ta.

Joe nhẹ nhàng nói với mẹ:

- Vâng.

Và cậu nhìn bầu trời đêm qua ô cửa sổ nhỏ. Mặt Sừng Lăn đang lao đi vun vút trên đường, trong chốc lát nữa thôi nó sẽ đưa mọi người ra khỏi mê cung rộng lớn. Joe không đủ sức theo dõi mỗi đoạn đường Mặt Sừng Lăn đi qua, không đủ sức ngắm nhìn quang cảnh trong mê cung về đêm đẹp đến nhường nào. Cơn buồn ngủ kéo đến làm mí mắt cậu nặng trĩu, cậu ngáp dài và chìm vào giấc ngủ, mong sao khi tỉnh dậy mọi chuyện sẽ tốt đẹp trở lại, cậu sẽ khỏe và bàn tay sẽ không còn đau nhức.